भूमिभूतमनुत्पाद्य द्वेषमुन्मूल्यते कथं ॥५१९॥
द्वेषो नामैष दुर्धर्षो जितो येन विवेकिना ।
क्षणार्द्धेनैव रागस्य तेन नामापि नाशितं ॥५२०॥
वीक्ष्यैतद्दिव्यया दृष्ट्या रागिणां शस्यमौषधं ।
ईर्ष्या ज्ञेया ततो रागः स्वयमाशा पलायते ॥५२१॥
इति ध्यात्वा लिखद्वर्णान् खड्गस्यांशुकपल्लवे ।
बध्योऽपि न हतो यत् त्वं स्मर्तव्यं तत् तवेत्यसौ ॥५२२॥
जनैरलक्ष्यमाणोऽथ याते दुर्लभिवर्धने ।
त्यक्तनिद्रःस मन्त्री तद्दृष्ट्वा वर्णानवाचयत् ॥५२३॥
दाक्षिण्यात् प्राणदस्यास्य खड्गः स मनसा तदा ।
विसस्मारानङ्गलेखां दध्यौ तु प्रत्युपक्रियां ॥५२४॥
तस्योपकर्तुमुचितं प्रतिकारमिच्छोश्चिन्ता विशन्नतु
मनः स्मरवाणपंक्तिः ।
दृग्गोचरे परिचयप्रणयं प्रपेदे निर्निद्रता न तु
कदाचन राजपुत्त्री ॥५२५॥
भूत्वा सप्तत्रिंशतिमब्दान् सचतुर्भिर्मासैर्वन्द्यं
मूर्द्धनि रत्नं नृपतीनां ।
तस्मिन् काले लोकमवापोच्च्वलकृत्यो बालादित्यो
बालशशाङ्काङ्कितमौलिः ॥५२६॥